

Přemýšleli jsme s Lukášem o tom, že bych měl udělat nějaký větší koncert, ale pořád jsem uvažoval, že tak za pět, za šest let. To bylo v roce 2019. Stále jsem si ještě připadal tak trochu jako začínající zpěvák. Takhle maličký. Seděli jsme s Lukášem v jedné malé kavárně v Karlíně a koukali ven z okna. Měli jsme se na co dívat, protože venku se táhly nekonečné fronty lidí, kteří čekali, až se dostanou na koncert našeho oblíbeného kolumbijského zpěváka Maluma. „Forum Karlín“ bylo nabitě k prasknutí.

Čuměl jsem na to jak blázen. Viděl ty natěšený obličej a řekl jsem si, že jednou tam budu stát a čekat ve frontě také moji fanoušci. Šli jsme tam s Lukášem taky. Těšili jsme se na Maluma oba, a když přeskočím tu frontu, tak jsem už v hledišti, a cítím obrovskou hrdost k někomu, koho ani neznám. Zním ale jeho tvorbu, která mě už roky inspiruje. Když se objevil na pódiu, měl jsem radost za něj. Jásající fanoušci s ním zpívali každou jeho písničku nahlas a užívali si koncert. Byl to adrenalin, jen když jsem si představil, že jednou bych mohl stát na tom pódiu já. A Lukáš věděl, na co myslím.

„Neboj, jednou tam budeš ty se svojí show, s mnohem hezčím pódiem a budeš to mít vymakanější. Dej tomu ještě pár let.“ Já se na Lukáše jen usmál, ale zůstalo mi to v hlavě. Když bylo po koncertě a já už byl doma zachumlanej v dece, tak jsem si před spaním představoval, jak by ten můj koncert vypadal. A jen jsem se znovu usmál a usnul jako dítě, když mu maminka čte pohádku.

Když nám před rokem z hudebního vydavatelství „Championship Music“ zavolali, že by s námi chtěli něco probrat, vůbec by mě nenapadlo, že by to mělo být něco mimořádného. Koncertuji hodně v klubech, na festivalech, v kulturních domech a mám poměrně velké publikum. Ptali se, jestli neuvažuji o nějakém větším koncertě. Vůbec jsem netušil, že by měla být řeč o mojí show ve „Foru Karlín“. Když to Jana Rychtaříková vyslovila, tak se mi z toho začala motat hlava a pěkně jsem se zpotil. Po pravdě jsem si v tu chvíli přišel malinkatý jako mravenec. Mám k té hale respekt, když si uvědomím, kolik skvělých hudebníků už hostila, a kdo všechno v ní koncertoval. Kapacita „Fora Karlín“ je skoro čtyři tisíce lidí. Nabídka přišla dřív, než Lukáš předpověděl. A tak jsme si řekli, že když ta chvíle přišla sama od sebe, tak ji musíme využít. Teď, nebo nikdy. A tak jsme se rozhodli, že ten koncert připravíme.

Byla to víc jak půlroční práce. S tanečníky, s kapelou. Nikdy předtím jsem nezažil, co všechno ta práce obnáší. Co se musí vymyslet, navrhnout. Najednou jsem byl součástí něčeho takhle velkého. Přípravy a každodenní tréninky, učení se choreografie, to pro mne byl velký záprah, protože do toho jsem koncertoval a měl ještě natáčení. Věděl jsem, že teď mám svou velkou šanci. Je to má příležitost.

Chodili jsme na schůzky, kde nám ukazovali návrhy, jak by mělo vypadat pódium, a jak by vůbec měl vypadat celý koncert. S kapelou jsme předělávali všechny songy do nových aranží, aby to bylo speciální. Co se týká „inter“, hudby, jak tam nastoupí tanečníci, jak to bude vypadat, kdy budeme na schodech, to všechno jsme vymýšleli s Lukášem. I to mé křeslo, nebo

trůn, patřilo do příběhu, protože bylo totéž jako v mém původním klipu „Roma Boy“. Pak už bylo na ostatních lidech, aby to nasvítily, vymysleli, co dají do pozadí, co do obrazovek, a tak. Jak to bude celkově vypadat. Když jsem se posunul o několik měsíců dál, a věděl jsem, jak by to mělo fungovat, už jsem byl klidnější a těšil se na to, co přijde. Jenomže jsem měl v hlavě stále starost, jestli tam dorazí lidi, jestli to bude vyprodané, jestli to má nějakou cenu, protože kdyby byla vyprodaná jen půlka, tak bych se necítil dobře.

Když jsme měli asi týden do koncertu, stále jsme makali na choreografii a já už nejezdil ani na žádná jiná vystoupení, abych měl v pořádku hlas. Uvědomil jsem si, že mám zpívat dvacet osm písniček a do toho tančit. To je strašně moc písní, dvě a půl hodiny. Já většinou zpívám hodinu, hodinu deset. Dvě a půl hodiny je fakt značný zážitek. Nejhorší bylo, že jsem za celou tu dobu zkoušení nikdy neodzpíval celej koncert, jak měl být. Takže jsem si nevyzkoušel, jaký to je tancovat a zpívat celý dvě hodiny v jednom zátahu bez jakékoliv pauzy i s mluvením. Ani jednou jsme to neudělali.

Den před koncertem už jsme měli poslední zkoušku. Na trénink přišla Monika Bagárová, Refew a tanečnice, ale já svou zkoušku zrušil. Řekl jsem si, že už trénovat nebudu. Nechci mít popletenou hlavu. Druhý den chci být stoprocentní, potřebuji se vyspat. Měli jsme zkoušet asi do půlnoci a v šest ráno jsme vstávali. Šel jsem domů a jen jsem tam seděl. Pak jsem ještě chodil kolem zdí, protože my máme kouzelný dům. To, co si přeješ, se ti tam splní. Takže jsem chodil, hladil jsem zdi a prosil jsem, ať to zítra dobře dopadne.

Ráno na mne čekal člověk, který natáčel dokument o koncertě. Z toho, že tam byl, jsem radost neměl, ačkoliv jsem o tom dopředu věděl. Pořád se mne na něco vyptával, ale já si musel připravovat věci a přál jsem si mít čistou hlavu. Už jsem měl jen pár hodin na zkoušku na pódiu. Nevěděl jsem, jak stage vypadá, znal jsem ji jen podle návrhu.

Když jsem tam přijel a uviděl připravené pódium, tak jsem se úplně rozbřečel. Věděl jsem, že tu noc tam budu králem já. Začaly poslední zkoušky, nic se nestíhalo. Hodinu před koncertem jsem seděl v šatně a přišli mě navštívit máma s tátou. To byla moje podmínka, že za mnou musí přijít rodina, jinak nevystoupím. Byli tam všichni. Objali mne a brečeli, protože věděli, jak je to pro mne důležitý.

Ještě před začátkem za mnou přišel produkční a ukázal mi fotku zvenku. A já jsem viděl ty čekající fronty lidí před vchodem a vzpomněl si, jak jsme tehdy šli s Lukášem na koncert Maluma, tlačili se v těch frontách a slibovali si, že to musíme dokázat taky. Když jsem teď viděl fotku svých fanoušků před halou, tak jsem si jenom řekl: „Yes!“

A pak za mnou přišla ještě moje asistentka Kačka, která se tam o mne starala, a povídá: „Honzí, je vyprodáno, můžeš být v klidu.“ A já jenom: „Ach!“

A pak to začalo. Já si sedl na trůn a tam jsem se ještě modlil, aby všechno dopadlo dobře. A jak jsem se modlil, ozvalo se pětiminutové „intro“ první skladby a já už vyjžděl na královském trůnu nahoru před diváky. Viděl jsem všechny ty lidi. Jak jásají, jak křičí mé jméno. Před sebou jsem viděl to vyprodané „Forum“! Ty záblesky v očích, ta nádhera a síla lidí těšících se na mé vystoupení! Úplně se mi chtělo brečet.

V hlavě mi znovu projelo, co všechno jsme museli s Lukášem zažít, aby se tenhle okamžik stal skutečností. Od videí „Dábelkých cikánek“, videoklipů až doteď. Ty dvě desky, které jsme vydali, to všechno mi v tu chvíli proběhlo hlavou. Ty filmy a klipy, ty předsudky vůči nám, že to

nikdy nedokážeme... a najednou jsme tady. Najednou jsem stál před vyprodaným hledištěm, které bylo plné lidí různého věku, pohlaví i barvy kůže. Různé generace, staré, mladé, bílý, tmavý, a řekl jsem si: „Dnes, Bando, budeš králem ty!“

Byl jsem hrdej na všechny, kteří tam se mnou vystupovali. Když jsem vyjížděl s Monikou Bagárovou, když se tam objevila Markéta Konvičková, tak mi hlavou jel ten náš životní film. Věděl jsem, čím jsme si všichni prošli a jakou cestu za sebou máme. Když na tu stage vstoupil Marsell, věnovali jsme písničku rodičům. Netušili jsme, kde naši stojí, jen jsme věděli, že tam někde jsou. Málem nás ty emoce přemohly.

Ale vůbec na všechny své hosty jsem byl hrdej, protože oni byli součástí mého příběhu. Koncert uváděl Leoš Mareš, který mi hodně pomohl, čímž nemyslím jen tenhle koncert. Hosté byli ti, kteří se mnou už předtím spolupracovali. Michal David, Markéta Konvičková, Monika Bagárová, Refew, Marsell, měla tam být i Lucka Bílá, ale na poslední chvíli onemocněla. Chtěl bych vlastně, teď když na to vzpomínám, poděkovat jim i celému týmu, kterej na tom úspěchu má zásluhu.

Za to všechno děkuju „Championship Music“, že nám dali tuhle možnost. Děkuju všem tanečnickům, choreografovi Jakubu Dvořákovi, kapele, Zbyňkovi Raušerovi, kterej udělal neskutečnou práci. Lukáší Rejmonovi, že při mně stál, protože celý ty měsíce to bylo se mnou k nevydržení (a vím, že chvílemi jsem byl na zabítí).

Na konci koncertu jsem při poslední písničce sjížděl dolů výtahem, a když už jsem byl asi v polovině, ale lidí na mne stále ještě viděli, lehl jsem si na ten výtah a jenom jsem dýchal. Pak za mnou přiběhla Kačka, má asistentka a začala mi líbat ruce a objímat, že jsem to dokázal. A já viděl lidi, co za mnou stáli celý život, jak tam brečeli. Lukáš všechny korigoval, aby mne nechali vydechnout, a pak mě zatáhl do šatny, zamknul dveře, a objal mě a řekl, že je na mne hrdej, jak jsem to zvládl. A zvládl jsem to od začátku až do konce. Odzpívat dvě a půl hodiny koncertu. V tu chvíli jsem byl na sebe pyšný, protože mi na chvíli vypadl port a neslyšel jsem vůbec nic. Šest nejtěžších písniček jsem odzpíval bez portu.

Zvukaři si mysleli, že je to sluchátky, tak mi je vyměnili. Jenomže tím to nebylo. Jak jsem se zpotil, tak se mi na zádech pot dostal do portu. Nevěděli, v čem je chyba, protože port pořád vypadal, jako že funguje, ale narušil se příjem. Mezi tím, co zpíval Michal David, tak mi vyměnili přímo port. Pak už to bylo zase v pořádku.

Ale i tak jsem si to skvěle užil. Velký koncert je plný neskutečných emocí. Při pomalých písničkách jsem víc vnímal, že mé obecenstvo je taková všehochuť. Jakou má kdo barvu, tam nehrálo žádnou roli. Všichni stáli při sobě a byli skvělí! Zpívali, brečeli, tančili, smáli se. Cizí lidi spolu tancovali. Bylo to nádherný.

To prostředí bylo nabíjející. Když jsem seděl na okraji pódia, úplně jsem tu atmosféru vstřebával, jako bych se jí mohl dotknout. Jako bych ji mohl nabrat do dlaní a přitisknout ji k sobě, ponořit se do ní. Tak krásné a úžasné to bylo. To člověk asi musí zažít, aby to pochopil. Možná to se mnou vnímali moji fanoušci, a možná měli stejné pocity jako já. Neumím to vysvětlit, ale ta energie se na mne přelévávala. Tím to bylo speciální.

A teď, jak pracujeme už na dalším velkém koncertu, tak vím, že bude ještě mnohem hezčí a dokonalejší.

To bylo pár sekund před tím, než jsem vyjel výtahem na stage před jásající a natěšený publikum, který pořád dokola skandovalo moje jméno. Byl to nepopsatelný okamžik v mém životě a děkoval jsem za to tam nahoru

Nebyl to jenom sen?
Stalo se to vůbec?

Mít vyprodaný koncert ve Fóru Karlín jako Maluma byla tehdy jen myšlenka, která se po čase stala realitou

I love you!

*Dnes
jsem králem já!*

*Mám za sebou
koncert plný
neskutečných
emocí*

